

KERESZTÚRI (FÉNY)KÉPEK

Hajnal Lacira gondolok...

Hajnal Lacira gondolok akit rendszeren elvertem egyszer udvarunkon gyerekek voltunk négy-öt évesek még Keresztúron történt a házunk lenti részét lakták magára az esetre nem emlékszem már igaz Hajnal Lacira sem másoktól hallhattam később a történetet de mért ne eshetett volna meg s fordítva ugyanígy csak arra már ... vagy azt már ... a Föld zavartalanul forgott velünk tengelye körül s csillagútján zavartalanul haladt velünk tovább

Hajnal Lacira gondolok akit mondják még Keresztúron rendszeren elpáholtam egyszer akár Herkulesnek is képzelhettem volna magam az eset után ha bármit is tudtam volna Herkulesről Zeusz és Alkméné fiáról anyám gondolom a boltban mint rendszeren apám is mint rendszeren betegágyában odafönt félemeleti lakásunkban Hajnal Laci szüleiről nem tudok semmit mintha mítoszi távlatból nézném a holt idő ködén át a lurkót aki én lehettem egykor amint diadalmasan végignéz barátján akit alaposan elpáholt az imént majd mint aki jól végezte dolgát elégedetten átbaktat a harmadik szomszédba Liskákához

egy darab cukros zsíros kenyérért.

A Liszka-lányokra gondolok...

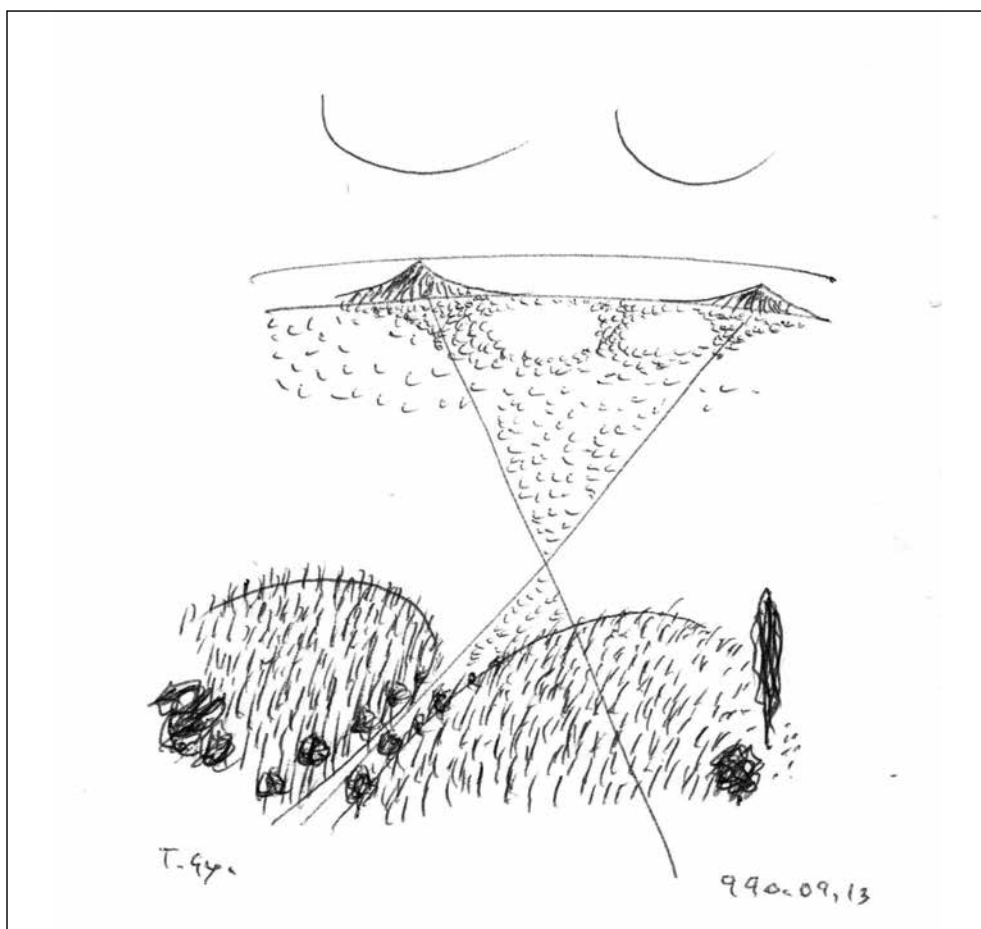
A Liszka-lányokra gondolok Mártira és Zsuzsira róluk sem tudok már szinte semmit őket is eltakarja a felejtés függőnye vagy mintha csak a képzelet szüleményei volnának mintha őket is csak a bomló elme ellenőrizetlen játékaik raknák össze mindig csak rövid időre s mintha gyermekkorom kulisszáit is csak ehhez a vershez festené meg a Ferihegyi úti rollerezésekkel anyámmal amint hosszan néz utánam a házunkkal szemközti legelővel az udvarunkban lakó Panyikék epilepsziás fiával a rákoshegyi vasúti átjáróval melyen túl egyedül már nem merészkedhettem a gaz lepke zsidó temetővel legtöbbjük családját 1944-ben bevagonírozták de mi szüleimmel már csak később Liszka bácsi vasutas volt ingyen utazhattak az országban én akkor még nem ültem vonaton csak amikor anyám – elbúcsúzva apámtól a keresztúri Új Köztem.-ben – bevagoníroztatta mindenünk hogy örökre odahagyjuk gyermekkorunknak e bomló elmém ellenőrizetlen játékaik által versemhez festett díszleteit melyeken most mégis fennakadni látom a Liszka-lányok – Márti és Zsuzsi – távoli nevetésének

időtlen foszlányait.

Ács Laciról még annyit se...

Ács Lacira gondolkodom akiről még annyit se mint Hajnal Laciról akit még Keresztúron alaposan helybenhagytam egyszer a vasúton túl laktak a szüleink összejártak egy fényképen még babakocsinkból nyújtózkodunk egymás felé egy másikon már biciklizni tanulunk melyeken kívül már csak a neve maradt meg belőle de abból is csak a családneve biztos a másik már nem mintha nem is az én életemhez tartozna s mintha ama két kép másik gyermekalakja sem mintha egy idegenéhez mindkettőt akit már betemetett az idő guanója s akinél még azokat is jobban ismerem kikkel még soha nem találkoztam noha sokuk mégis én is voltam ám aki Ács Lacit idézgeti most bennem

bizonyosan nem.

Takács Gyula: Sugárkehely, 1990. 09. 13.